

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Déu i el mar

No és casualitat que tants poetes al món hagin dedicat els seus versos al mar. Aquesta sorprenent i ingent massa d'aigua desperta passions. La immensitat del mar ens impressiona, ens emociona, ens encanta, ens commou, ens hipnotitza, ens abraça, ens relaxa, i ens embolcalla. La combinació de sorra, aigua, sol, cel i núvols és vida, és aliment, és quietud, és força, és energia. Contemplar el mar és una experiència preciosa que estimula tots els sentits. Quan ens envaeix el desassossec, el mar ens dona calma i ens relaxa. Quan el contemplem, experimentem un moment transcendent.

Qui descobreix el mar per primera vegada se sent fascinat, com qui descobreix Déu. El nostre amor cap a Ell és com el mar. Pots veure on comença però no on acaba. Sembla inacabable. La seva immensitat, la seva majestuositat i la seva bellesa ens evoquen la naturalesa infinita de Déu. Només Ell va poder crear una meravella com

aquesta. Quin regal tan bonic! El mar ens fa veure que cada gota d'aigua, encara que sigui diminuta, és essencial en els plans de Déu. Com va dir la Mare Teresa de Calcuta: «A vegades sentim que el que fem és tan sols una gota al mar, però l'oceà seria menys si hi faltés aquesta gota».

El mar també ens convida a mirar més lluny, cap a l'horitzó; més enllà de tot allò que és terrenal. ¿És casualitat que l'oceà s'ajunti amb el cel, precisament a l'horitzó? Quan sentim que ens trobem en un carreró sense sortida, pensem en el mar. Mirem-lo atentament; pot semblar que no hi ha res més enllà d'aquesta línia, però sabem que Déu també hi és. Quan les penes ens ofeguïn, mai ens deixarà naufragar. Sempre és i serà al nostre costat.

Qui pensa en el mar sent una remor relaxant en el seu interior. Sentir el frec de l'aigua amb l'arena ens asserena i ens evoca, en certa manera, la pau que ve de Déu. El cor de l'home és com el mar, és

profund, pateix tempestes, però també gaudeix de dies de sol i de calma; el seu misteri ens atrapa en centenars de preguntes que algun dia trobaran una resposta. De vegades sembla un mirall, el mirall de l'ànima, on ens podem veure reflectits i trobar-nos a nosaltres mateixos.

Demanam a Déu que ens ensenyi a navegar per la vida. Que també ens ensenyi a remar quan les aigües siguin turbulentes o quan el vent bufi en contra. Demanam a Déu que ens doni el vigor de les ones del mar. Tot i que xoquen una i altra vegada sempre troben forces per tornar a començar. Demanam a Déu que ens faci veure que l'important no són els passos que fem en la sorra sinó la petjada d'amor que deixem en els altres.

Benvolguts germans i germanes, en ple estiu, contemplem el mar i endinsem-nos en la seva grandesa. Déu el va crear perquè tots en gaudíssim. Això sí, deixem que Jesús sigui el capità del nostre vaixell.

ENTREVISTA

Temps de caritat

MANUEL NIN

El 2 de febrer de 2016, el papa Francesc va nomenar exarca apostòlic per als catòlics de tradició bizantina a Grècia i bisbe titular de Carcàbia el P. Manuel Nin, monjo de Montserrat. Durant aquests quatre anys a Atenes s'ha trobat amb dificultats, sobretot de caire econòmic: «l'Església catòlica a Grècia no rep cap tipus d'ajut per part de l'Estat», afirma. També explica que els fidels són pocs i que, «de moment, no hi ha vocacions al sacerdoci, la qual cosa m'ha obligat a buscar ajuda en sacerdots de fora de Grècia, als quals agraeixo moltíssim llur generositat».

Com heu viscut la pandèmia a Grècia?

L'hem viscut com un moment de prova, d'incertesa, de por... Però també com un moment que, a causa del confinament a casa, tots plegats podíem retrobar un ritme de vida familiar més propera. També com un moment en què podíem retrobar la pregària personal. I també l'hem viscut com un moment de caritat envers els més necessitats. L'exarcàt ha cedit una part del nostre hospital per acollir malalts o bé persones de servei mèdic.

Quin és el paper de l'exarca?

L'exarca és el bisbe de la diòcesi. Per tant, soc el pastor d'aquesta petita església; tenim 9 sacerdots i uns 3.500 fidels. En aquesta realitat em toca ajudar els fidels a viure la seva fe i la seva vida amb esperança.

Quines particularitats dels catòlics de ritu bizantí serien fàcilment exportables?

Cada església és una realitat única i irreplicable. De tota manera, potser un aspecte a exportar seria la bellesa de la fe cristiana i de la celebració de la fe en la tradició bizantina. És a dir, redescobrir com la fe cristiana és bella, i l'hem de celebrar i viure en la nostra vida de cada dia subratllant-ne la bellesa, fins en la celebració litúrgica de cada comunitat.

Oscar Bardaji i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Sí, ho vull!

Fa unes setmanes, vaig escriure sobre una reunió per preparar la celebració de la renovació de les promeses del baptisme, convocada des d'una parròquia i adreçada a tots els infants que faran la comunió la propera tardor, ja que no fou possible la primavera passada a causa de la pandèmia.

El full parroquial recull, parlant de la celebració: «Sí, ho vull», «Sí, ho vull»... i així fins a quaranta-quatre respostes de tots i cadascun dels nois i les noies que divendres responien a la pregunta: «Vols viure com va viure el Crist?». «Recordo que acabàvem la senzillera cerimònia dient als pares, mares i germans grans que els acompanyaven... recordant-los i convidant-los a no deixar mai d'acompanyar els fills i les filles en el camí de la fe, en el procés d'amistat amb el Crist. Els dèiem que no sabíem res del futur d'aquests infants. Què faran amb la seva fe quan siguin adults i, sense anar tan lluny, què serà de la seva fe quan tinguin catorze, quinze o disset anys? No ho sabem! El que sí sabíem, els dèiem, és que ara, en aquell moment, estaven contents de dir que volien ser amigues i amics de Jesús. Sabíem que aquell "sí, ho vull", que

tots acabaven de respondre, era quelcom important per a ells. Viure com el Crist va viure era i és el rept! Ho és per a ells, per a les seves famílies, per a tots nosaltres. Tots duïen mascareta; a alguns se'ls veia aclaparats pel fet de dur-la. Tots, però, van respondre amb fermesa, amb decisió... Només podia veure els seus ulls, la resta de la cara estava tapada, però aquells ulls estaven en absoluta sintonia amb el que els seus llavis deien i, el que tinc la sensació, habitava en els seus cors.»

«Convido tothom que us deixeu interpel·lar per la fe d'aquests infants. No sé si són o seran els catòlics del segle XXI. Sé, això sí, que divendres hi eren. Van dir-nos a què renunciaven, en què creien i què desitjaven: viure com el Crist va viure. Tots els que els acompanyàvem ens hi afegirem cantant "Amén"!». «Fins aleshores, [l'Esperit Sant] no havia baixat sobre cap d'ells; tan sols havien estat batejats en el nom de Jesús, el Senyor. Pere i Joan els van imposar les mans i ells rebieren l'Esperit Sant» (Ac 8,16-17). No hi ha cap mascareta que pugui amagar la convicció des dels ulls, des del cor: Sí, ho vull!

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Saber escuchar

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

En la celebración eucarística cotidiana del pasado 21 de abril, el Papa, al resaltar el silencio tan marcado en el que nos hemos encontrado en este tiempo, nos invitaba a «que este silencio, que es un tanto nuevo en nuestras costumbres, nos enseñe a escuchar, nos haga crecer en la capacidad de escuchar».

En la exhortación apostólica *Christus Vivit*, y referido a la juventud de la Iglesia, se lee que «la escucha hace posible un intercambio de dones, en un contexto de empatía» (CV 38). Escucha, valor universal de las relaciones humanas.

Cualidad, expresión de caridad del cristiano. La persona que escucha es paciente y benigna, no es egoísta, excusa, cree, espera, soporta (cfr. Cor 13, 4-7). El amor nos hace imitadores de

Dios como hijos queridos y nos lleva a vivir en el amor, como Cristo nos amó y se entregó por nosotros (cfr. Ef 5,1-2).

Dios siempre nos escucha y nos atiende. En la homilía del Papa del 16 de noviembre de 2013, le oíamos afirmar que «Dios es débil sólo ante la oración de su pueblo». Él es el Padre amoroso que escucha siempre; «por lo tanto, la oración es la verdadera fuerza del hombre: nunca debemos cansarnos de llamar a la puerta del corazón de Dios, de pedir ayuda».

María, atenta a nuestra oración, ruega por nosotros. Que la Madre de Dios nos abra a la Palabra, nos ayude a escuchar las necesidades de los hermanos y haga que nuestras relaciones interpersonales estén tejidas de escucha y de respeto mutuo.

Lectures de la missa diària i santoral

24. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.)

[Ap 21,9b-14 / Sl 144 / Jn 1,45-51]. Sant Bartomeu (o Natanael), apòstol, de Canà de Galilea, venerat a l'Índia. Santa Emília de Vialar, vg., fund.; santa Àurea, vg. i mr.

25. ■ Dimarts [2Te 2,1-3a.14-17 / Sl 95 / Mt 23,23-26].

Sant Lluís de França (1214-1270), rei, terciari franciscà i croat (morí prop de Cartago). Sant Josep de Callassanç (1556-1648), prev. d'Urgell, aragonès, fund. Escola Pia a Roma (SchP, 1617), patró de les escoles cristianes. Sant Genís, còmic mr.; sant Genís, notari mr.; santa Patrícia.

26. □ Dimecres [2Te 3,6-10.16-18 / Sl 127 / Mt 23,27-32].

Santa Teresa de Jesús Jornet (Aitona, 1843 - Llíria, 1897), vg., fund. Gnes. dels Ancians Desemparats (Barbastre, 1873), patrona de la gent gran. Mare de Déu de Czeszochowa, a Jasna Gora, patrona de Polònia; sant Cesari d'Arles, bisbe; sant Zeferí, papa (199-217) i mr.; sant Balduí, monjo; beat Juníper Serra, prev. franciscà, de Petra (Mallorca), evangelitzador de Califòrnia.

27. □ Dijous [1Co 1,1-9 / Sl 144 / Mt 24,42-51].

Santa Mònica (Tagaste, 331 - Òstia, 387), mare de sant Agustí, patrona de les dones casades.

28. □ Divendres [1Co 1,17-25 / Sl 32 / Mt 25,1-13].

Sant Agustí (354-430), bisbe d'Hipona (Àfrica) i doctor de l'Església. Sant Julià, màrtir (s. IV); sant Hermes, màrtir (s. II).

29. ■ Dissabte [1Co 1,26-31 / Sl 32 / Mc 6,17-29].

Martiri de sant Joan Baptista, decapitat (s. I), venerat a Sebaste. Santa Sabina, mr.; sant Adelf, bisbe.

30. ■ † Diumenge vinent, XXII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.)

[Jr 20,7-9 / Sl 62 / Rm 12,1-2 / Mt 16,21-27]. Mare de Déu del Far. Sant Fèlix, prev. i mr. a Roma (s. IV), patró de Vilafranca del Penedès; sant Fiacre, ermità, patró de botànics i jardiners; santa Joana Jugan, vg., fundadora de les Germanetes dels Pobres (1839).

DIUMENGE XXI DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 22,19-23)

El Senyor diu a Sobnà, cap del palau del rei: «Et faré caure del pedestal, et derrocaré del lloc que ocupes. Aquell dia cridaré el meu servent, Eljaquim, fill d'Helquies, el vestiré amb la roba que portes, li posaré les teves insígnies, li donaré l'autoritat que tens, i serà un pare per als habitants de Jerusalem i per als homes de Judà. Li posaré a l'espatlla la clau del palau de David: quan ell haurà obert, ningú no tancarà, i quan haurà tancat, ningú no podrà obrir. El fixaré com un clau en un indret segur, i serà un tron gloriós per a la família del seu pare».

Salm responsorial (137)

R. *El vostre amor perdura sempre. Acabeu la vostra obra, Senyor.*

Us enalteixo amb tot el cor, Senyor, / us vull cantar a la presència dels àngels. / Em prosterno davant del santuari. R.

Enalteixo el vostre nom, / perquè estimeu i sou fidel. / Sempre que us invocava, m'heu escoltat, / heu enfortit la meva ànima. R.

El Senyor és excels, però es mira els humils, / mentre que els altius, els esguarda de lluny. / El vostre amor perdura sempre. / Acabeu la vostra obra, Senyor. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 11,33-36)

Quina profunditat i riquesa en la saviesa i en el coneixement de Déu! Que en són d'incomprendibles els seus judicis i d'impentresibles els seus camins! ¿Qui pot conèixer el pensament del Senyor? ¿Qui l'ha assessorat com a conseller? ¿Qui s'ha avançat mai a donar-li res perquè li ho pugui recompensar? Tot ve d'ell, passa per ell i s'en camina cap a ell. Glòria a ell per sempre, amén.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 16,13-20)

En aquell temps, Jesús anà a la regió de Cesarea de Felip, i un cop allà preguntava als seus deixebles: «¿Què diu la gent del Fill de l'home? ¿Qui diuen que és?». Ells li respongueren: «Uns diuen que és Joan Baptista, altres, que és Elies, altres, que és Jeremies o algun altre dels profetes». Ell els diu: «I vosaltres, ¿qui dieu que sóc?». Simó Pere li contesta: «Vós sou el Messies, el Fill del Déu viu». Jesús li va respondre: «Sortós de tu, Simó, fill de Jonàs: això no t'ho ha revelat cap home de carn i sang, sinó el meu Pare del cel. I ara, també jo et dic que tu ets Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meva Església, i les portes del Reialme de la Mort no li podran resistir. Et donaré les claus del Regne del cel: tot allò que lliguis a la terra, quedarà lligat al cel, i tot allò que deslliguis a la terra, quedarà deslligat al cel». Després prohibí severament als deixebles de dir a ningú que ell era el Messies.

Lectura del libro de Isaías (Is 22,19-23)

Esto dice el Señor a Sobnà, mayordomo de palacio: «Te echaré de tu puesto, te destituirán de tu cargo. Aquel día llamaré a mi siervo, a Eliaquín, hijo de Esquías, le vestiré tu túnica, le ceñiré tu banda, le daré tus poderes; será padre para los habitantes de Jerusalén y para el pueblo de Judá. Pongo sobre sus hombros la llave del palacio de David: abrirá y nadie cerrará; cerrará y nadie abrirá. Lo clavaré como una estaca en un lugar seguro, será un trono de gloria para la estirpe de su padre».

Salmo responsorial (137)

R. *Señor, tu misericordia es eterna, no abandonas la obra de tus manos.*

Te doy gracias, Señor, de todo corazón, / porque escuchaste las palabras de mi boca; delante de los ángeles tañeré para ti; / me postraré hacia tu santuario. R.

Daré gracias a tu nombre: / por tu misericordia y tu lealtad, / porque tu promesa supera tu fama. / Cuando te invoqué, me escuchaste, / acreciste el valor de mi alma. R.

El Señor es sublime, se fija en el humilde, / y de lejos conoce al soberbio. / Señor, tu misericordia es eterna, / no abandonas la obra de tus manos. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 11,33-36)

¡Qué abismo de riqueza, de sabiduría y de conocimiento el de Dios! ¡Qué insondables sus decisiones y qué irastreables sus caminos!

En efecto, ¿quién conoció la mente del Señor? O ¿quién fue su consejero? O ¿quién le ha dado primero para tener derecho a la recompensa? Porque de él, por él y para él existe todo. A él la gloria por los siglos. Amén.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 16,13-20)

En aquel tiempo, al llegar a la región de Cesarea de Filipo, Jesús preguntó a sus discípulos: «¿Quién dice la gente que es el Hijo del hombre?». Ellos contestaron: «Unos que Juan el Bautista, otros que Elías, otros que Jeremías o uno de los profetas». Él les preguntó: «Y vosotros, ¿quién decís que soy yo?». Simón Pedro tomó la palabra y dijo: «Tú eres el Mesías, el Hijo del Dios vivo». Jesús le respondió: «¡Bienaventurado tú, Simón, hijo de Jonás!, porque eso no te lo ha revelado ni la carne ni la sangre, sino mi Padre que está en los cielos. Ahora yo te digo: tú eres Pedro, y sobre esta piedra edificaré mi Iglesia, y el poder del infierno no la derrotará. Te daré las llaves del reino de los cielos; lo que ates en la tierra quedará atado en los cielos, y lo que desates en la tierra quedará desatado en los cielos». Y les mandó a los discípulos que no dijeren a nadie que él era el Mesías.

«Tu ets Pere. Et donaré les claus del Regne del cel»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

A les acaballes de les vacances d'estiu, l'Evangeli de Mateu ens presenta la confessió de fe de l'apòstol Pere i la promesa que Jesús li dirigeix en bé de tota l'Església.

Jesús s'ha retirat a la regió de Cesarea de Felip, en el límit nord amb la regió de Síria. Allà, lluny de la gent de Galilea que el seguien a tot arreu, sense deixar-lo ni reposar, inquireix als seus deixebles sobre la percepció que tenen de la seva pròpia identitat.

Mentre que molts el confonen amb un profeta més, Pere el reconeix com el Messies, el Fill de Déu viu. Més tard, Pere serà també el primer dels Dotze a proclamar-lo ressuscitat. D'aquesta manera, Pere apareix com el primer portaveu de la fe del grup, de la fe eclesial.

La confessió de Pere motiva la beneïda que Jesús pronuncia: «Sortós de tu, Simó, fill de Jonàs, perquè no t'ho ha revelat cap home de carn i sang, sinó el meu Pare del cel». I, a continuació, afegeix una promesa: «Tu ets Pere, i sobre aquesta pedra jo edificaré la meva Església». La fe de Pere constitueix el fonament de la fe eclesial de tots els temps, també de la nostra.

Sobre la fe de Pere, Jesús basteix la seva Església. És per això que les portes del reialme de la mort no li podran resistir. Aquest reialme va tenir segrestat el cadàver de Jesús durant tres dies dins del sepulcre, però la força de Déu el va sostreure per fer-lo seure a la seva dreta per sempre en el cel. Aquesta mateixa força defensa l'Església, com a comunitat de Jesús en el temps, fonamentada en la fe de Pere i en la vida nova del Ressuscitat.

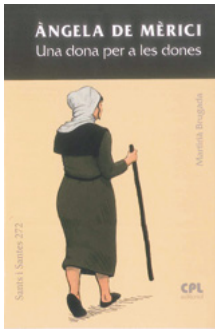
Amb un llenguatge típicament semític confereix autoritat delegada a Pere, per a *lligar i deslligar* en la terra. A l'Evangeli de Joan, és el Bon Pastor ressuscitat que encomana a Pere el pasturatge de les seves ovelles i dels seus anyells. La fe de Pere reposa sota l'autoritat de Jesucrist, l'autèntica Roca i l'autèntic Bon Pastor de la seva Església.

Fonamentats també nosaltres en la fe de Pere, i sabent que Jesús és el Fill de Déu que, mort i ressuscitat, ens ha salvat del pecat i de la mort, confessem-lo amb la nostra vida i les nostres paraules davant els nostres germans.

Llibres

Àngela de Mèrici. Una dona per a les dones

de Martiriana Brugada. Llibret de 28 pàgines, editat pel CPL en la col·lecció «Sants i santes», n. 272. Aquesta dona va néixer a Desenzano, al nord d'Itàlia. Dedicada des de ben jove al servei a Déu, reuní al seu voltant moltes persones desitjoses de dur una vida d'espiritualitat i de servei. De manera especial, es va interessar per l'educació de les noies pobres i fundà la Companyia de Santa Úrsula, una institució de dones que, sense dur una vida conventual, es dediquessin de ple a aquesta tasca.

LA LòGICA DEL DO

FRANCESC TORRALBA
Filòsof i teòleg

16. Jesús i les tenebres de la culpa

L'experiència de la culpa és inherent a la persona humana i forma part de les emocions negatives com l'angoixa i el remordiment. El Crist interior crida; puc escoltar-lo o no; puc obeir-lo o no; puc viure d'acord amb la seva crida o, senzillament, prescindir d'Ell. Escriu Dietrich Bonhoeffer: «Déu no ens carrega amb un fardell més gros del que podem portar, sinó que ens alegra amb la seva proximitat i la seva ajuda» (*Cartes des de la presó*, Ed. Pòrtic, 2009). L'experiència de la fe, en tant que llaç interpersonal, afecta el terreny de les emocions; suscita un univers d'emocions positives, com la serenitat, l'assossec o la pau; també una munió d'emocions negatives, com la culpa, l'angoixa o el remordiment.

La culpa consisteix a oposar-se a la crida interior, al judici de la pròpia consciència. És una experiència que, en el pla de les relacions humanes, es dona quan prescindeix dels altres, els tracta com a objectes i no com a fins en si mateixos. La culpa és consciència d'una transgressió,

d'haver trencat un llaç que tenia establert i en el qual em mantenia fidel.

Jesús ensenya a alliberar-se de la culpa a través del penediment, de la petició del perdó i de la reparació del mal causat. Assumir la culpa consisteix a reconèixer que s'ha obrat malament. No sempre és possible refer el que s'ha trencat, però els actes de penediment i reparació són els vertaders mecanismes d'alliberament.

L'opció pel Crist no és un mecanisme de culpabilització, ni tampoc una forma d'evadir-se de la culpa i la responsabilitat. En aquesta opció, la culpa hi pot tenir lloc, però la verdadera força d'aquesta opció rau en l'alliberament. Jesús ha vingut a alliberar-nos de tot allò que sotmet, esclavitzava i adoloria. Déu perdona incondicionalment, fins i tot quan l'ésser humà no es perdona a si mateix.

Jesucrist 2.0, Ed. Pòrtic

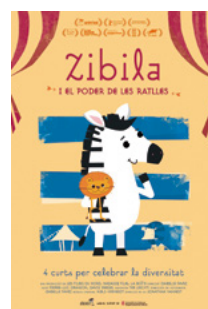
Aprender para transformar

de Paco López Jiménez i Lisette Navarro-Segura. Aquest llibre de 200 pàgines, editat per Claret, és el sisè de la col·lecció «Universitat i acció socioeducativa» de la Facultat d'Educació Social i Treball Social Pere Tarrés-URL. Recull diverses propostes didàctiques que volen contribuir a la reducció de les desigualtats socials i econòmiques

que estan marcant els inicis del s. XXI. Paco López és doctor en psicologia per la Universitat de Valladolid i Lisette Navarro-Segura és doctora en pedagogia.

Cinema espiritual

Zibila i el poder de les ratlles (2019), d'Isabelle Favez, Benoît Chieux, Marc Ribba, Anna Solanas, Marina Svojková. A Filmin. Zibila és una zebra adoptada per una família de cavalls. En el

seu primer dia d'escola, els seus companys la tracten diferent i es riuen d'ella per tenir ratlles, però gràcies a una gran aventura amb el seu amic Carino recupera

la seva confiança.

La invenció d'Hugo (Hugo, 2011), de Martin Scorsese. Amazon Prime Vi-

deo. Explica la història del petit Hugo Cabret, que ha perdut el seu pare i viu ocult entre els mecanismes dels rellotges de l'estació de tren de Montparnasse, a París. El seu somni és posar en funcionament un autòmat que el seu pare va intentar arreglar.

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA
Arzobispo de Barcelona

Dios y el mar

No es casualidad que tantos poetas en el mundo hayan dedicado sus versos al mar. Esta asombrosa e ingente masa de agua despierta pasiones. La inmensidad del mar nos impresiona, nos emociona, nos encanta, nos conmueve, nos hipnotiza, nos abraza, nos relaja, y nos envuelve. La combinación de arena, agua, sol, cielo y nubes es vida, es alimento, es quietud, es fuerza, es energía. Contemplar el mar es una experiencia preciosa que estimula todos los sentidos. Cuando nos invade el desasosiego, el mar nos da calma y nos relaja. Al contemplarlo, experimentamos un momento trascendental.

Quien descubre el mar por primera vez se siente fascinado, como quien descubre a Dios. Nuestro amor hacia Él es como el mar. Puedes ver donde comienza, pero no donde termina. Parece inacabable. Su inmensidad, su majestuosidad y su belleza nos evocan la naturaleza in-

finita de Dios. Solo Él pudo crear semejante maravilla. ¡Qué hermoso regalo! El mar nos hace ver que cada gota de agua, aunque sea diminuta, es esencial en los planes de Dios. Como dijo la Madre Teresa de Calcuta: «A veces sentimos que lo que hacemos es tan solo una gota en el mar, pero el océano sería menos si le faltara esa gota».

El mar también nos invita a mirar más lejos, hacia el horizonte; más allá de lo terrenal. ¿Acaso es solo una casualidad que precisamente en el horizonte el océano se junte con el cielo? Cuando sintamos que estamos en un callejón sin salida, pensemos en el mar. Mirémoslo atentamente, puede parecer que no hay nada más allá de esa línea, pero sabemos que Dios también está ahí. Cuando las penas nos ahoguen, Él nunca nos dejará naufragar. Siempre está y estará a nuestro lado.

Quien piensa en el mar siente su relajante murmullo en su interior. Oír el roce del agua sobre la arena nos serena y nos evoca, en cierta ma-

nera, la paz que viene de Dios. El corazón del hombre es como el mar, es profundo, sufre tormentas, pero también goza de días de sol y de calma. Su misterio nos atrapa en cientos de preguntas que algún día encontrarán una respuesta. A veces parece un espejo, el espejo del alma, donde nos podemos ver reflejados y encontrarnos a nosotros mismos.

Pidamos a Dios que nos enseñe a navegar por la vida. Que nos enseñe a remar también cuando las aguas estén turbulentas o cuando el viento sople en contra. Pidamos a Dios que nos dé el vigor de las olas del mar. Aunque chocan una y otra vez siempre encuentran fuerzas para volver a empezar. Pidamos a Dios que nos haga ver que lo importante no son los pasos que damos en la arena sino la huella de amor que dejamos en los demás.

Queridos hermanos y hermanas, en pleno verano, contemplemos el mar y adentrémonos en su grandeza. Dios lo creó para que todos lo disfrutásemos. Eso sí, dejemos que Jesús sea el capitán de nuestro barco.

Seguiu-nos
esglesia.barcelona

 facebook.com/EsglesiaBarcelona
 [@esglesiabcn](https://twitter.com/esglesiabcn)

Sintonitzeu
Ràdio Estel: 106.6 FM
Ràdio Maria: canal de ràdio a la TDT